

andre Omraader, men særlig er det en Industribank. Dens Sammenbrud vil derfor i meget høj Grad komme til at gaa ud over Byerhvervene. Det vil ramme dem først. Jeg forstaaer derfor ikke ganske, at de Herrer, der tidligt og sildigt gør sig til Talsmænd for Byerhvervenes Interesser, i et Tilfælde som dette tør indtage et Standpunkt, der kun vilde bringe Tab og Arbejdsløshed for Byerhvervene i uoverskueligt Omfang. Jeg takker det ærede Medlem Hr. Hauge. Det er en sympatisk Mand. Jeg takker det ærede Medlem for hans Udtalelser, idet han erkendte, at det var en Industribank, og at mange Virksomheder vilde gaa deres Undergang i Møde, hvis den maatte lukke. Det er en klar og aaben Erkendelse af det, jeg her har sagt. Og dog vil det ærede Medlem for en Persons Fjernelse eller af anden Grund — der kom enkelte Udtalelser, der ikke var mig klare, det maa jeg indrømme — ikke gøre sit til at forhindre denne Ulykke. Det kan jeg ikke forstaa.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at vi havde stillet os afvisende i denne Sag. Jeg kan ikke indse, at vi har været afvisende. Jeg kan tilføje, at jeg er en Ven af, at Industriene faar saadanne Kaar, at de kan klare sig, og jeg vil nødig være med til Skridt, som kunde forhindre det.

Jeg skal herefter vende mig til det ærede Medlem Hr. Zahle, der i flere af sine Udtalelser var højt oppe. Jeg maa sige, at hvis der var mange, der havde fremsat Udtalelser af den Art, som det ærede Medlem gjorde, saa vilde det være noget vanskeligt at genvinde den Tillid, som vi alle sammen ønsker skal komme igen. I øvrigt synes jeg, at det ærede Medlem skulde være den sidste af alle til at tale, som han gjorde, fordi Tabet i Hovedsagen er lidt i den Tid, da det ærede Medlem var Statsminister. Det er blevet opdaget senere... (Rode: Det er Usandhed!)... Tabene er utvivlsomt i Hovedsagen lidt i den Tid. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem vil lægge Sten i Vejen for, at Landmandsbanken skal trives; men jeg haaber, at det ærede Medlem ikke er stor nok til at forhindre, at Banken kan vokse — men Lysten synes at være stærk. Det er dog ogsaa en haarrejsende Udtalelse, at det ærede Medlem for Alvor kan sige, at Finansministeren er Skyld i, at der er formøblet 71 Mill. Kr., fordi der i de sidste Dage er sket dette Udtræk af Landmandsbanken! Det er jo kun en Omflytning! At tale om, at Pengene er

formøblet, er en Paastand, som jeg ikke forstaaer kan fremsættes fra denne Plads. Det ærede Medlem talte senere om, at Pengene nok vilde komme tilbage til Landmandsbanken, og naar de samme 71 Mill. Kr. saa kommer tilbage i Kassen, mener jeg, at det ærede Medlem maa rose Finansministeren.

Jeg skal ikke forlænge denne Debat. Sagen er alvorlig, og Regeringen har medvirket til, at den kunde blive sa grundigt og fuldstændigt oplyst som paa nogen Maade muligt. Fra anden Side har man nu stærkt sagt, at det er usandsynligt, at Ordningen kan holde, og man har henvist til vort Ukendskab og vor Uformuenhed paa mange Omraader. Det er mig derfor en Tilfredsstillelse at kunne meddele, at ved et Møde i Dag, hvor fremragende, dygtige og klartskuede Bankdirektører var til Stede, udtalte en af dem uden at blive modsagt, at den Form, Regeringen har valgt, er den eneste, der kan have den ønskede Virkning, nemlig at skaffe Ro og Tillid til Banken.

Med disse Ord skal jeg slutte og indtrængende henstille til det høje Ting at vedtage Lovforslaget.

Stauning: Jeg tror ikke, det lykkes den højtærede Handelsminister at faa noget af det Blaar til at hænge i Øjnene paa Folk, som han forsøgte at stikke. Der er ingen, som er i Tvivl om, at Socialdemokraterne har bidraget, hvad de egnede, til at vække Forstaaelse for Nødvendigheden af, at der drages Omsorg for den Del af Erhvervslivet, som er nødstedt, og den Del af Arbejderbefolkningen, som lider derunder; det er saa kort Tid siden, vi havde Lejlighed til indgaaende at drøfte dette her, at ingen er i Tvivl om, hvem det var, der brugte Haansord om de nødstedte — det var fra Regeringsbanken, disse Ord kom! Jeg tror derfor ikke, man nu skal begynde at tale om, at Socialdemokraterne ved deres Holdning her vil forøge Arbejdsløsheden. Ingen i det danske Samfund er i Tvivl om, hvem det er, der har modsat sig Foranstaltninger sigtende til at indskrænke Arbejdsløsheden — det er Regeringen og dens Parti.

Den højtærede Handelsminister ved ogsaa meget vel, at Socialdemokraterne muligvis kunde have indtaget en anden Holdning ved denne Lejlighed. Men naar man fejrer alt, hvad der stilles af Ændringsforslag, ned af Bordet, saaledes som Regeringspartiet gør, er det en Selvfølge,